

دریچه

تمرکز بر ستاره محبوب هیچکاک
زندگی «کری گرانت»
سریال می شود

همدلی | قرار است یک سریال کوتاه درباره زندگی کری گرانت بازیگر بزرگ دوران طلایی هالیوود ساخته شود. به نقل از ورایتی، جیسون آیزاکس در مینی‌سریال «آرچی» در نقش کری گرانت بازی می‌کند. این سریال که ۴قسمتی است تصویرگر زندگی کری گرانت خواهد بود و از آغاز فرتانه زندگی‌اش با نام آرچیبالد الکساندر لچ در بریستول بریتانیا تا چهره برجسته‌ای که بعدها به آن بدل شد را دربرمی‌گیرد. فیلمنامه این سریال توسط جان پوپ نوشته شده و پل اندرو ویلیامز سازنده «یک اعتراف» کارگردان آن خواهد بود. «آرچی» اواخر امسال از پلتفرم استریم آی‌تی‌وی‌ایکس در بریتانیا پخش می‌شود.
جنیفر گرانت دختر کری گرانت و دیان کانون همسر سابق این بازیگر از تهیه‌کنندگان اجرایی پروژه خواهند بود. جیسون آیزاکس که قرار است نقش این ستاره را بازی کند گفت: تنها یک کری گرانت وجود داشت و من هرگز آنقدر احقن نیستم که فکر کنم می‌توانم جای او را بگیرم. فیلمنامه درخشان جف پوپ نشان‌دهنده مبارزه بی‌امان او برای فرار از شیاطینی است که این چهره را آزار می‌دادند؛ نیاز وسواس گونه‌اش به کنترل، ترس‌هایش، ضعف‌هایش، عشق‌ها و خسران‌هایش همه با این فیلمنامه زنده می‌شوند. این داستان یک مرد است، نه یک افسانه و من منتظرم هر چه زودتر این کشف‌ها را به پا کنم. پوپ هم گفته متوجه شده که کری گرانت در اوج شهرت بازنشسته شد تا از دختر جوانش مراقبت کند و همین موجب شد تا بخواند در پی این برآید که چرا گرانت به یک پدر تنها بدل شد و چه اتفاقی‌هایی در زندگی وی افتاده بود و از اینجا تا آغاز زندگی او به عقب برگشته و همه را در این فیلمنامه گسرد آورده تا یکی از نمادین‌ترین چهره‌های قرن بیستم را که محبوب رئیس‌جمهورها و فقرا بود نشان دهد و معتقد است کلید همه‌چیز در کودکی او نهفته است. جیسون آیزاکس بازیگر ۵۹ساله بریتانیایی در نقش‌های متعددی بازی کرده که لوئیس مالفوی در سری فیلم‌های «هری پاتر» از جمله آن‌هاست. وی برای بازی در سریال ۶ قسمتی «دولت‌دورن» در سال ۲۰۰۵ نامزدی گلدن گلوب را کسب کرد و نامزدی جایزه تلويزیوني آکادمي بریتانیا و امی بین‌المللی را هم در کارنامه دارد.
کری گرانت بازیگر مشهور انگلیسی-آمریکایی سال ۱۹۸۶ در ۸۲سالگی از دنیا رفت. وی که کارش را با پانتومیم و اکروبات در بریتانیا آغاز کرد در نهایت به بازیگر محبوب کارگردان‌هایی چون هارولد هاکس و آلنرد هیچکاک بدل و سال ۱۹۹۹ از سوی انستیتو فیلم آمریکا به‌عنوان «دومین بازیگر بزرگ مرد آمریکایی معرفی شد. «داستان فیلادلفیا»، «شمال از شمال غربی»، «عمما»، «بدنام» و «گرفتن یک درد» از فیلم‌های اوست. وی اسکار افتخاری چهل و دومین مراسم آکادمی را دریافت کرد و در سال ۱۹۶۶ برای همیشه از سینما کناره‌گیری کرد.

در موزه سینما پنج فیلم کوتاه با موضوع محرم اکران می‌شود

همدلی | انجمن سینمای جوانان ایران با اکران ۵فیلم کوتاه با موضوع محرم از سازندگان این آثار در موزه سینمایی ایران با حضور اهالی رسانه تجلیل می‌کند.

به نقل از روابط‌عمومی انجمن سینمای جوانان ایران، «خرده روایت‌های عاشقی» عنوان مراسم ویژه انجمن سینمای جوانان ایران است که با موضوع محرم و پاسداشت حماسه حسینی، چهارشنبه ۱۹مردادماه ۱۴۰۱ در موزه سینمای ایران برگزار می‌شود.

در این برنامه پنج فیلم کوتاه «بی‌بی» ساخته سعید نجاتی، «مینی‌بوس» ساخته ابودر حیدری، «جای خالی» ساخته علی ملاقلی‌پور، «کوه سفید» ساخته مهرداد حسینی و «جرم یحیی» ساخته محسن هادی با حضور اهالی رسانه، خبرنگاران و دیگر مهمانان اکران می‌شود. این برنامه همچنین با تجلیل از سازندگان این آثار سینمایی همراه خواهد بود.

مراسم اکران پنج فیلم کوتاه برگزیده با موضوع محرم و تجلیل از سازندگان این آثار، چهارشنبه ۱۹مرداد ۱۴۰۱ از ساعت ۱۶ تا ۱۸ در موزه سینمای ایران، باغ فردوس واقع در خیابان ولیعصر (ع)، بعد از سه‌سره زعفرانیه، ترسیده به تجریش برگزار می‌شود.

همدلی | **علی نامجو**:هفدهم مردامه، سالگرد شهادت خبرنگار ایرانی محمود صامی در مزار شریف‌است. او که به‌عنوان خبرنگار خبرگزاری جمهوری اسلامی در افغانستان حاضر بود، سال ۱۳۷۷ به همراه هشت نفر از اعضای کنسولگری ایران به دست گروهک تروریستی طالبان شهید شد. از آن زمان تا امروز این تاریخ در تقویم هجری خورشیدی از سوی شورای فرهنگ عمومی، به‌عنوان «روز خبرنگار» نام‌گذاری شده است. صرف‌نظر از سیل پیام‌هایی که با عنوان تبریک روز خبرنگار یا گرامیداشت این روز برای اهالی خبر و رسانه به تلفن همراه اعضای این صنف روانه می‌شود، در عمل شاهد اتفاق خاص و قابل‌ذکری در این روز برای خبرنگاران و روزنامه‌نگاران نیستم. با یک‌سو، رسانه‌های دولتی با اتصال سیستمی به بیت‌المال آنظر سخت‌افزاری امکان رقابت را از رسانه‌های خصوصی گرفتند و از نسوی دیگر، بدل شدن هر یک از این رسانه‌ها به واحدهای روابط عمومی نهادهای دولتی و حاکمیتی در عمل کارکرد رسانه را از آنان گرفته است. در این میان رسانه‌های خصوصی یا باید همچون دولتی‌ها تبدیل به ارگان تبلیغاتی حزب یا گروه یا جریانی سیاسی شوند، یا صفحات خود را برای تأمین حداقل‌ها در جهت رفاه نیروهایشان بفروشند یا بسوزند و بسازند و نیروهای خود را تشویق کنند که از این دسته رسانه‌ها جدا شوند یا با همین وضع به کار خود ادامه بدهند. در این میان، با در نظر گرفتن شرایط اقتصادی کل جهان از یک‌سو و گسترش فضای مجازی که به‌عنوان رقیب رسانه‌های کلاسیک از آن یاد می‌شود از سوی دیگر، یک پرسش اساسی را به میان می‌اندازد که آن این است: مطبوعات در کشورهایی پیشرفته اروپایی یا در آمریکا چگونه همچنان با قوت و قدرت به کار خود ادامه می‌دهند؟ رشد شبکه‌ها و فضای مجازی اتفاقا در اروپا و آمریکا در قیاس با کشورهای نظیر ایران بنا به دلایل گوناگون و از منظر کیفی بسیار بیشتر و البته عمیق‌تر است اما چه رویه‌ای از سوی مطبوعات شناخته‌شده اروپایی و آمریکایی در

فرهنگ وهنر

نگاهی به مسیر و چالش‌های پیش روی مطبوعات به بهانه روز خبرنگار

ماز چه کسانی انتظار داریم؟

پیش گرفته شده که نام‌های آشنا در این بازار هنوز شمار میلیونی خود را حفظ کرده‌اند؟

▲ **ابوالحسن مختاباد**

▲ روزنامه‌نگار

در روز روزنامه‌نگار (خبرنگار) ما باید چه انتظاری از جامعه و دولت و البته از هم‌صنفان و همکارانمان داشته باشیم. انتظار از هم‌صنفان همانا رعایت اصول اخلاق حرفه‌ای روزنامه‌نگاری است که پایه‌های آن بر نگاه منصفانه و بی‌طرفانه به هر پدیده خبری، نقل صحیح و درست خبر و البته شجاعت در انعکاس اخباری است که به‌نوعی به مناسبات قدرت تنه می‌زند. بخشی از جامعه مطبوعاتی مدیران مطبوعات‌اند که انتظار از آن‌ها پرداخت دستمزدی متناسب با این شغل و البته تعیین تکلیف برای دستمزد روزنامه‌نگاران حق‌التحریری است.
انتظار از جامعه و مخاطبان همانا گذاشتن مطبوعات و رسانه‌ها در سبذ هزینه زندگی است؛ کاری که در کشورهای غربی و مخاطبان آن سامان انجام می‌دهند که با اشتراک و آپونه کردن نشریاتی که حرفه‌ای و از کیفیت خوبی برخوردارند، عملاً از آن‌ها حمایت مالی می‌کنند. اگرچه شرایط اقتصادی- معیشتی کشور اجازه نمی‌دهد که از قاطبه مخاطبان چنین درخواستی داشته باشیم، اما در همین شرایط هستند افرادی که از امکانات مالی خوبی برخوردارند اما در طول سال حتی یک نشریه نمی‌خرند و منظور نظر ما نیز همانان‌اند که با خرید نشریه بتوانند هم دانش خود نسبت به یک واقعه را بالا ببرند و هم از دیگر سو به اقتصاد مطبوعات کمک کنند.

نمایش «تن داده» با حضور منتقدان و خبرنگاران نقد و بررسی شد

آینه‌ای از جهانی که در آن زندگی می‌کنیم

است، به‌ویژه آن‌ها که به‌واسطه سنتت بر ما حاکم بوده است. این کار متن خوبی دارد. ریتم درونی دارد. قابل خواندن است و می‌توان از آن لذت برد. اجرای چنین کاری اما دشوار است. پرت و پلانتوسی منطقی و قاعده‌مند را نمی‌شود به‌سادگی انجام داد و آن را به لوذگی نکشید اما در اجرا میزسن و رعایت ریتم متن کار زیادی می‌برد. این را در فر اجرا هم می‌توانیم ببینیم.» او افزود: نیمه‌های اول اجرا افت ریتم داشتیم، انگار که اجرا از متن عقب‌تر بود. این یعنی می‌توان خوب نوشت، برتولپاها را هم خوب نوشت و طنز درونی هم داد اما اجرایش کار هر کسی نیست. حتی گاهی از توان خود نویسنده خارج است. تعدد بازیگران هم گاهی مزید بر علت می‌شود که دیگر واویلاست، چون ممکن است همه فقط روی صحنه بی‌حرکت بایستند که لحظاتی این را داشتیم، یا ممکن است بی‌جهت حرکت بکنند که فقط ایستا نباشند. این نقد از نظر من به اجرا وارد است اما اجرا موفق شد کاریکاتوری از ایندیناسیون جمعی را در فرم فانتزری ارائه بدهد. حالا خورگ‌آقای صلواتی می‌گوید نام این سبک را رئالیسم اگر‌چره گذاشته است. من خیلی رئال ندیدم و اگر چنین باشد این نقد هم به اجرا وارد است. اگر بخش رئال بیش بود بخش کاریکاتوری به کمندی تبدیل می‌شد اما چون کم بود، آن بخش کاریکاتوری مسلط شد و آن جامعه الینه‌شده را نمایش داد. انجام دادن تمام این کارها باهم سخت است؛ به همین بس که هم اجرا کنی و هم طنز را وارد کار کنی اما چون متن خوب و این جهان را به‌درستی ترسیم می‌کنند، ناخودآگاه انتظار مخاطب بیش‌تر می‌شود. اصلا کار خوب انتظار ایجاد می‌کند و قابل نقد است. کار ضعیف را که کسی نقد نمی‌کند. اینجا به نظر می‌آید سوژه فنا نشده، تنها نیازمند درخشش بیش‌تری است. الیناسیون و تحت سلطه خودساختگی قرار گرفتن را به هر شکلی می‌توان نشان داد. حالا اینجا چراغ‌قرمز است و هر تعبیری می‌توان از آن کرد؛ می‌تواند بگوید چه‌کار کنیم و چه‌کار نکنیم، می‌تواند نماد حاکمیت باشد، می‌تواند بگوید شما فکر می‌کنید از موبایلان استفاده می‌کنید اما موبایل است که شما را هدایت می‌کند. این تلنگرها مسائل روز ماست که در این متن به شکل دراماتیک به اجرا درآمده‌اند.

خیمه‌دوز همچنین گفت: نقد دیگری هم به بازیگری وارد است، چون کار تعدد بازیگر دارد و می‌زین‌سسن دادن کار سختی است، به نظر می‌رسد تحت تأثیر همان فانتزری بودن این ایراد ایجادشده و آن نقد مونتون بودن در بیان دیالوگ‌هاست. گاهی لازم است پیک‌بپونگی دیالوگ‌ها آدا بشود اما می‌توان از سکوت‌ها، نگاه‌ها و مکث‌ها استفاده کرد. جملات یاد چنان بالا و پایین بشوند که احساس بکنید ارکستری از جملات را می‌بینید. همین است که می‌گویم متن از اجرا پیشی می‌گیرد. همین‌ها اگر اجرا می‌شد، نمایش چنان ماندگار می‌شد که ممکن بود مخاطب حتی برای بار دوم هم بیاید و نمایش را مجدداً ببیند.

رضا درسترکار، منتقد سینما نیز گفت: «من خیلی چیز زیادی از تئاتر نمی‌دانم، آنچه‌ال آن می‌گویم چیزی است که به‌عنوان تماشاگر دیدم‌اما همیشه صحنه تئاتر من را شگفت‌زده کرده است. سال‌ها پیش در سالن لومی‌ر در فستیوال کن فیلم «داگ‌ویل» رفتن در تاریکی لارنس فون‌تریه را دیدم. نصف جمعیت از وسط کار سالن را ترک کردند اما آن‌هایی که تا آخر نشستند هم در انتها با فحش و تلسازا از سالن بیرون رفتند. امروز یاد «داگ‌ویل» هم افتاد،

تفاوت‌های موجود میان رسانه‌ها و در معنای دقیق کلمه مطبوعات چاپی در ایران با آن کشورها دقیقاً در چیست؟ در نهایت آیا روزنامه‌های کشورمان راهی برای برون‌رفت از وضعیت ناگوار امروز خود دارند یا باید مسیر در پیش گرفته از سوی آنان را به‌سوی نابودی و مرگ، ترسیم کنیم؟ ابوالحسن مختاباد؛ روزنامه‌نگار نام‌آشای حوزه هنر که سال‌هاست در امریکا زندگی می‌کند، ازجمله افرادی است که می‌تواند یک نگاه تطبیقی و واقع‌بینانه در قیاس مطبوعات در ایران و آمریکا پیش روی ما قرار بدهد. به همین خاطر از او خواستیم تا به بهانه هفدهم مردامه یعنی روز خبرنگار در ایران در نوشته‌ای پرشش‌های اساسی ما روزنامه همدلی است که در دل این گزارش آورده می‌شود.

رسانه خوب نیازمند بهره‌گیری از آزادی است

انتظار از دولت (در اینجا حاکمیت) اما کار گشتر از دیگر بخش‌هاست. به گمان من قانون حق دسترسی آزاد به اطلاعات و نیز عمل به همین قانون آیین دادرسی موجود، درصورتی‌که به‌درستی اجرا شود، راه بسیاری از سو تعبیرها را خواهد بست و این‌گونه بخشی از مهم‌ترین معضلات روزنامه‌نگاران که اجرای اصول مربوط به آزادی بیان و امنیت روزنامه‌نگار پس از بیان و نوشتن است را می‌توان در پرتو فهم و اجرای دقیق این قوانین جست‌وجو کرد. قوه قضاییه و البته دادگاه مطبوعات و هیات منصفه مطبوعات، می‌توانند در همکاری با یکدیگر به یک ساختار واحدی برای رسیدگی به شکایت‌های مطبوعاتی و تفکیک آن از شکایت‌هایی بپردازند که عملاً مطبوعاتی است اما تحت عنوان «اقدام علیه امنیت ملی» طرح و روزنامه‌نگاران بسیاری را دچار کرده است.

مطبوعات برای آنکه خوب و دقیق کار کنند نیازمند حضور در صحنه‌های خبری و انعکاس بی‌واهمه اخبار و بهره‌گیری از آزادی‌هایی‌اند که در قوانین اساسی و قوانین عادی از آن سخن رفته است. به گمان من مهم‌ترین بخشی که می‌تواند به رسانه‌های خبرنگاران کمک کند که ماهیت مستقل خود را حفظ کنند، همانا قوه قضاییه و اصولاً برخورد منصفانه و مبتنی بر قوانین قضایی و به‌خصوص قانون حقوق شهروندی با اهالی مطبوعات است. البته رسیدن به این آرزو شاید اندکی تحویل به امر محال کردن را مانند باشد اما چه کنیم که آرزو کردن عیب نیست.

رویداد

در اولین سالگرد درگذشت **دوستان علی سلیمانی** به یاد او گرد هم می‌آیند

همدلی | دوستان و نزدیکان علی سلیمانی، در نخستین سالگرد درگذشت این بازیگر برنامه‌ای را به یاد او تدارک دیده‌اند. این برنامه روز شنبه ۲۲مردادماه با اجرای سید جواد هاشمی در فرهنگسرای بهمن برگزار می‌شود و شامل بخش‌های گوناگونی است. سهیلا جوادی، همسر علی سلیمانی درباره جزئیات این برنامه به ایسنا می‌گوید: در این برنامه دوستان و کارگردانانی که با علی خاطره دارند، درباره او صحبت می‌کنند. در کنار این خاطره‌گویی‌ها، گفتگوی سه نفره‌ای هم با سه کارگردان خواهیم داشت؛ آقایان قاسم جعفری، حسین کبیانی و حسن فتحی که تجربه همکاری با علی را داشته‌اند، درباره او صحبت می‌کنند و اجرای این میزگرد بر عهده منوچهر اکبرلو است. به گفته او، اجرای قطعاتی نمایشی بر اساس خاطره‌های علی سلیمانی، بخش قطعاتی از فیلم مستندی که درباره این بازیگر ساخته شده، حضور یکی از مهمانان برنامه عصر جدید، اجرای نوحه‌سرایی و موسیقی، از دیگر بخش‌های این برنامه است. برنامه نخستین سالگرد درگذشت علی سلیمانی ساعت ۱۸ تا ۲۰ روز شنبه ۲۲مرداد در تالار شهید آوینی فرهنگسرای بهمن برگزار می‌شود. علی سلیمانی، بازیگر تئاتر، سینما و تلویزیون با بازی در نمایش‌هایی همچون «شکار روباه»، «ختکای ختم خاطره»، «چشم به راه میرغضب»، «عزیز مایی»، «ترن»، «سه خانه کوچک» و نمایش اجرا نشده «روز حسین» برای مخاطبان تئاتر خاطره‌ساز است. از جمله آثار تصویری که علی سلیمانی به ایفای نقش پرداخته است، می‌توان به فیلم‌های سینمایی «بی‌پولی»، «نجات یافتگان»، «فازج سسمی» و … و مجموعه‌های تلویزیونی «وضعیت سفید»، «پایتخت ۴»، «سقوط یک فرشته»، «داستان یک شهر» و … اشاره کرد. او ۲۱مرداد سال گذشته در سن ۵۰ سالگی بر اثر ابتلا به کرونا درگذشت.

مرگ مخترع «آ یا کلاه» را با خود برد سوگ پیبری که رکورددار گینس شد!

همدلی | **رکورددار گینس**، «مخترع «آ یا کلاه»، «بهرترین معلم ایرانی» و… تنها برخی از القاب او هستند؛ با این حال، حسین وحیدی که می‌گفت معلمی عشق اوست، در جوانی نمی‌خواست معلم شود. حسین وحیدی در هشتم اسفندماه ۱۳۰۴ در قزوین متولد شده بود. علی‌رغم آن که می‌گفت در جوانی نمی‌خواست معلم شود، این شغل را از ۱۹سالگی و در قزوین آغاز کرد و هشت سال بدان مشغول ماند. در همین دوران، معلم شهید رجایی بود؛ و به روایت متعلق و در شیراز مشغول معلمی در چهارم ابتدایی بود و بعد به تهران منتقل شد؛ شهید رجایی همشهری‌اش بود و یک نسبت فامیلی سببی هم با وحیدی داشت و به گفته او، دانش‌آموز خوبی بود. پس از دوران تدریس در قزوین، در سال ۱۳۳۱ به تهران منتقل و در شیراز مشغول تدریس شد و در نهایت، سال ۵۵ پس از ۳۲سال خدمت بازنشسته شد. وحیدی اما به تدریس ریاضیات ادامه داد و رکورد ملی طلوانی‌ترین زمان تدریس را از آن خود کرد و بیش از هفتادسال به‌طور پیوسته درس داد و پس از ثبت رکورد آسیایی برای ۷۷سال سابقهٔ تدریس موفق، مؤثر و مستمر ریاضیات، در لیست رکوردداران گینس (در حوزهٔ طول میزان سال‌های تدریس) نیز قرار گرفت.

او در گفت‌وگویی با ایسنا، به دوران تدریسش در قزوین پرداخته و حتی معتقد بود خیلی زودتر از آنکه به حرف اول الفبا، «آ یا کلاه» بگویند، او این نام را روی این حرف گذاشته است و می‌گفت: نام را روی این حرف گذاشته است و می‌گفت: «مخترع آ باکلاه من بود ولی خودم نمی‌دانستم. تلفظ الف مدی و انتقال آن به بچه‌ها سخت بود. یکی از همکارانم می‌گفت بگویم آ شاپویی؛ آن موقع کلاه شاپویی تازه من شده بود و بچه‌ها نمی‌شناختند. خودم اسم الف مدی را آ کلاه گذاشتم و این‌طور به بچه‌ها درس می‌دادم.

بعد که به تهران آمدم، دیدم که تازه شروع کرده‌اند این اسم را روی الف گذاشته‌اند و می‌گویند آ با کلاه.» حسین وحیدی بر این باور بود که باید علت علاقه نداشتن و فرار از درس و مدرسه و بعد کنسور را به‌یسهایی کرده او می‌گفت: اگر فرهنگ ما درست شود همه‌چیز درست می‌شود. من با دیگر گذشته است و این‌ها را برای آینده می‌گویم. وحیدی سرانجام چند روز پیش به علت بیماری ربوی در بیمارستان فیروزگر تهران درگذشت و پیکر او در روز چهارشنبه (۱۲مردادماه ۱۴۰۱) تشییع شد.